

EL NOSTRE TESTIMONI

EL MEU RECORD D'INFANTESA

Gravat al meu record d'infantesa tinc les sessions dobles del "Cine Ebro", dimecres i dissabte nit i el diumenge tarda i nit, que des que tinc memòria fins al seu tancament vaig assistir a la majoria. El per què... perquè allí, al "Cine Ebro" hi treballava pràcticament tota la família, lo iaio al bar, el tiet Franch de porter, la mare i les ties de taquilleres.

Em ve present l'entrepà de truita amb xoriç roig que alguns dimecres tenia per berenar-sopar quan la mare havia d'anar a vendre entrades. Quan el iaio obria la porta de reixa metàl·lica per accedir, entre truanes, a la porta de la sala d'espera, amb la barra del bar en forma d'escaire al fons a l'esquerra, la paradeta a la punta de cacauets, "xufes", "piruletes", i "pitagols". Els refrescs a les neveres... Sandaru, Pepsi, suau, "graciosa"... A la sala de cine, aleshores per mi molt gran, sonant les bandes sonores de pel·lícules del moment: "El puente sobre el río Kuait", "El doctor Zivago"...

Recordo que tot plegat em produïa un estat d'excitació molt especial, una barreja entre emoció i alegria. Sentir el tercer timbre que anunciava el començament de la sessió. La gent deixant a corre-cuita buit el bar i la sala d'espera per anar a seure a la seva butaca. En pantalla, projectada alguna imatge anunciant algun establiment comercial local i, tot seguit, primer el "NODO". Algun cop teníem la sort de veure algun curt de dibuixos animats com "El pájaro loco". Després, la primera, un descans i la segona, que era la bona.

Tot plegat un fart de cine que a falta de teles era l'esdeveniment més esperat de la setmana.